

Turisme al cementiri?

Epitafi. PER MOSSÈN GUDIOL

Germanes i germans, ja se sap que, des de fa temps, la ciutat obre les portes -quina bona mostra n'és, gràcies a Déu, l'escultura de Ramon Oms davant de la Buresa- a qualsevol visitant que vulgui viure-hi o conèixer-ne la història i el patrimoni. Respecte de les nostres tradicions, celebritats il·lustres i esdeveniments passats, fins i tot molts conciutadans no tenen ni idea de res. Indoctes, per Déu! Per sort, la història suscita interès, ni que sigui perquè el públic es munti la seva pel·lícula com aquell que va als Trullols a veure alguna americanada sense cap ni peus. Aquests dies, per exemple, la instal·lació de llambordes davant les cases dels deportats als camps de concentració nazis -que l'Altíssim els tingui a la glòria- ha suscitat força interès, entre altres coses perquè, vulguis o no, trobar algú que forada el paviment, sempre enganxa algun badoc tafaer. Perquè en som molt de tafaers! De fet, fer història ja porta intrínseca certa dosi de tafaeria. D'interès per saber què va passar antany. També susciten l'interès ciutadà allò que hom va anomenar Visites a la Manresa Desconeguda, que han permès explorar indrets recòndits com la part més alta de la Seu, el carrer del Balç o el refugi antiaeri de la guerra civil als fonaments de l'escola Renaixença. Tot sigui per la divulgació i la formació de l'esperit nacional (manresà).

Ara, d'aquí a proposar la profanació d'indrets com el cementiri n'hi ha un bon tros, per Déu! Hom ja és conscient que l'equipament és municipal i atresora peces d'art bellíssimes en alguns mausoleus. Però no ens passem de frenada. Passejar pel cementiri és relaxant, reconfortant i s'ha de fer en silenci. Encara que alguns ximplets, valga'm Déu, es pensin que, de nit, s'hi puguin trobar alguna criatura de les que surten a les americanades dels Trullols. Ja ho deia la meua àvia, al cel sia, «dels morts no n'has de tenir mai por. Amb els que sí que has d'anar amb compte és amb els vius!». Quanta raó tenia. El regidor Calmet va anunciar l'interès per treure rendibilitat del cementiri, com si fos el de Montjuïc a Barcelona, el de Pere-Lachaise de París o el jueu de Praga. Potser mentre hi fan un volt, aconseguen saber a qui pertany algun nínxol ple de verdet i amb la làpida completament esborrada. Tot sigui per cobrar els tributs corresponents. Com que veig que interessa ensenyar-ho tot, ja que ens hi posem -perdona'm Nostre Senyor-, ja podem obrir les portes dels arxius secrets de mossèn Gasol amb els quals vol ser enterrat, els documents més preuats del col·leccionista Villegas, les esquerdes del Conservatori, els plànols del mercat de Puigmercadal o de la segona i tercera fase del Palau Firal, o els arxius desclassificats de la Policia Local sobre les malifetes d'algun regidor, tancats a pany i forrellat.